

Temat: Wdzięczni Bogu za przepis na święte i dobre życie.

Cele:

- wzbudzenie świadomości, że wychowanie jest dobrem i darem Boga,
- uświadomienie, co zawdzięczamy konkretnym wychowawcom – rodzicom, dziadkom, nauczycielom, kapłanom,
- ukazanie, w jaki sposób uczniowie mogą odpowiedzieć na dar wychowania,
- kształtowanie postawy wdzięczności za wychowanie i wychowawców.

Metody: pogadanka, opowiadanie, metody aktywizujące

Środki dydaktyczne: Pismo Św., plansza przedstawiająca Świętą Rodzinę w Nazarecie, kolorowe zdjęcia z gazet przedstawiające rodziców, wychowawców i nauczycieli, duża plansza papieru, kolorowe karteczki, klej

1. Wprowadzenie

- Katecheta przedstawia sytuację z życia św. Jana Bosko i św. Dominika Savio:
Św. Jan Bosko prowadzący szkołę, do której uczęszczał św. Dominik Savio przeżywał swoje imieniny. Zazwyczaj to solenizant otrzymuje prezenty. On jednak powiedział swoim wychowankom: „Chciałbym każdemu z was podarować prezent” Jeden z chłopców zażyczył sobie 100 kg tortu migdałowego, by starczyło go na cały rok. Inny uczeń zapragnął otrzymać pieska, jeszcze inny – trąbkę. Św. Dominik Savio napisał na karteczce: „Pomóż mi stać się świętym...”. Prośba ta spodobała się księdzu wychowawcy. Powiedział chłopcom, że kiedy ich mama piecze ciasto, korzysta z przepisu. Są w nim wymienione różne składniki: cukier, mąka, jajka, drożdże. On pragnie dać im teraz podobną receptę. Będzie to „przepis na świętość”: „Przepis, żeby stać się świętym składa się z 3 elementów: „RADOŚĆ, OBOWIĄZEK NAUKI I MODLITWY, DOBRZE CZYŃ INNYM”. (Na podst. książki T. Bosco, Dominik Savio, Warszawa 2007)
- Prowadzący zajęcia zwraca uczniom uwagę, że wychowawca to człowiek pomagający innym odkryć przepis na święte i dobre życie.
- Uczący prosi dzieci, by wymieniły osoby, podające im taki przepis (rodzice, dziadkowie, nauczyciele, katecheci, księża)

2. Rozwinięcie

- Katecheta przypomina, że Pan Jezus jako człowiek miał wychowawców i był im posłuszny.
- Uczący odczytuje Słowa Ewangelii: Łk 2, 39-51 (w młodszych klasach można posłużyć się Biblią dla dzieci).
- W pogadance z uczniami Prowadzący zwraca uwagę, że Jezus pomimo, że jest Bogiem miał matkę – Maryję i opiekuna – Józefa, których kochał, szanował i „był im poddany” (Łk 2, 51). Katecheta pokazuje dzieciom obraz ukazujący życie Świętej Rodziny w Nazarecie i rozpoczyna rozmowę na jej temat (akcentuje miłość Maryi i Józefa, którzy z niepokojem poszukują Jezusa, zwraca uwagę na posłuszeństwo Jezusa, pomoc w pracy św. Józefowi, itd.).
- Uczący dzieli klasę na grupy. Przedstawiciele poszczególnych grup podchodzą do stolika, na którym leżą wycięte z gazet kolorowe zdjęcia o różnej tematyce i wybierają fotografie przedstawiające wychowawców. Każda grupa wybiera po jednym zdjęciu. Fotografie powinny przedstawiać: rodziców, dziadków, nauczyciela, księdza, siostrę katechetkę, trenera sportowego.
- Katecheta prosi dzieci, by nakleiły zdjęcie na górze planszy papieru rozpostartej na tablicy.
- Każda z grup zastanawia się, jakie konkretne wartości wychowankowie zawdzięczają osobie przedstawionej na wybranym przez nią zdjęciu. Uczniowie wypisują te wartości na karteczkach w jednym kolorze i naklejają je na planszy pod odpowiednią fotografią (np. pod zdjęciem rodziców pojawią się napisy: życie, nauka mowy, opieka, bezpieczeństwo, nauka znaku krzyża, pierwszej modlitwy, itd.).
- Katecheta patrząc na planszę zwraca uwagę, jak wiele zawdzięczamy poszczególnym wychowawcom.
- Uczący przytacza sytuację z życia bł. o. Damiana de Veuster: *O. Damian podjął się bardzo trudnej misji. Udał się dobrowolnie na wyspę Molokai, by posługiwać tam chorym i odrzuconym przez świat. Kilkakrotnie proponowano mu opuszczenie wyspy, on jednak nie chciał zostawić swych podopiecznych. Zmarł zaraziwszy się trądem od jednego z pacjentów. Powołanie do świętości odkrył już jako dziecko. Jego rodzice byli prostymi ludźmi, ale przekazali mu głęboką żywą wiarę. Pewnego dnia o. Damian zauważył, że zniknęło gdzieś dwóch chorych chłopców, którymi się opiekował. Z lękiem zaczął ich poszukiwać. Gdy wreszcie się odnaleźli, okazało się, że byli przy morskim brzegu. Co tam robiliście? – zapytał zagniewany misjonarz. – „Poszliśmy narwać kwiatów i wrzuciliśmy je do morza?”. Na pytanie po co to zrobili, pozbawiony wzroku mały Chińczyk odpowiedział: „Morze zabierze te kwiaty i zanieś na grób twojego ojca.* (H. Łuczak, A jednak tylko święci, Kraków

1997, s.108).

Chłopcy wdzięczni za obecność wśród nich ukochanego ojca Damiana postanowili podziękować za niego jego zmarłemu ojcu. Wiedzieli, że gdyby nie mama i tata – wspianali wychowawcy ich opiekuna – nie mieliby misjonarza, który tak wiele dla nich znaczył.

- Katecheta zwraca uwagę, że za to, co otrzymujemy z rąk naszych wychowawców powinniśmy być wdzięczni najpierw Bogu, a potem im samym.
- Kolejnym zadaniem poszczególnych grup jest wspólna refleksja, jak wyrazić wdzięczność i w jaki sposób odpowiedzieć na dary otrzymywane przez nas za pośrednictwem wychowawców. Odpowiedzi wypisywane są na karteczkach w jednym kolorze i naklejane w odpowiednim miejscu na planszy (np. pod zdjęciem rodziców pojawią się hasła: posłuszeństwo, umiejętność słuchania, pilność, pracowitość, modlitwa za rodziców, itd.)
- Uczący zwraca uwagę uczniów, że, niestety, nie wszyscy ich rówieśnicy mają szczęśliwe dzieciństwo. Przytacza przykłady dzieci, którzy marzą o tym, by mieć kochających rodziców, nauczycieli, by móc uczęszczać do szkoły i uczyć się:
Jedna z nauczycielek, która rozpoczęła pracę w szkole jeszcze przed II wojną światową wspomina: „Byłam nauczycielką w małej górskiej miejscowości. W dniu 1 września 1939 roku wypadł piątek. Choć czas był bardzo niespokojny, wszyscy byliśmy przygotowani do rozpoczęcia nowego roku szkolnego. Jednak okazało się, że rok szkolny się nie rozpoczął. Wybuchła wojna. Dyrektor szkoły polecił wszystkim nauczycielom, żeby każdy w swoim zakresie wrócił do domu. Miałam przed sobą pieszą drogę 50 km. Nikt nie przypuszczał, że czeka nas tak długi czas lęku i niepewności. Najbardziej było mi żal klas pierwszych. Dzieci miały przygotowane tornistry, zakupione zeszyty i podręczniki. Cieszyły się, że rozpoczną nowy szkolny rozdział w swym życiu. Kiedy zobaczyłam ich smutne buzie, chciało mi się płakać...”

3. Podsumowanie

- Wnioski z katechezy można podsumować w formie tabeli, którą uczniowie umieszczają w swych zeszytach (patrz strona następna).

Nasi wychowawcy

	Rodzice	Dziadkowie	Nauczyciele	Księża	Trenerzy
Co im zawdzięczamy?	<ul style="list-style-type: none">- życie,- opieka- nauka mowy,- bezpieczeństwo,- nauka znaku krzyża,- nauka pierwszej modlitwy-				
Nasza odpowiedź	<ul style="list-style-type: none">- posłuszeństwo,- pilność,- pracowitość,- modlitwa za rodziców,-				